

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ (2-Վ)

Խօսեցան զինէն լեզուաւ նենդանո՞ւ
րաւ, և բանիւ անտելութեան զիս պաւ
շարեցին:

Զա՞ր կապանաց մարդկան ընծիչ որ
կապեցար ընդ կապելոյն, զիս արձակ-
եա յինքնակապէս մեղաց կապից դը՛-
ժոխայնոյն, ո՞ր ընդ մեղօք պարտաւո՞ւ
րին կացեր անմեղդ ի յատենի. յոր-
ժամ փառօք գաս հայրենի մի՞ գա՛ւ
տեսցես զիս ընդ նոսի՛ն:

Պատկառանօք հինն ագամայ որ ձաւ
ղեցար վասըն նորա՞ն. ջնջեա զամօթ
մեղաց լըբին որով զերեսս իմ ծած-
կեցին. որ ներեցեր չար ծառային ա-
ծել ձեռօք քեզ ապտակին. հա՛ր ուժ
գնակի ըզգէմս չարին որպէս և զիս եւ
հա՛ր ուժակին:

Ձա՛հըն լուսոյ յառանձտին ի յուր-
բաժումն հընոյ զատկին. կայր առաջի
գանա՛ւորին ծառայն նըստէ՛ր ի յա-
տենին. ի՛ հարցանել պիղնտոսի տէրն
ոչ աննէ՛ր պատասխանի. զի կանխա-
սաց զիրըն լըցցի եղէ՛ ես մարդ որ ոչ
խօսի՛:

Ռամկակա՞ն դասք զինուորանցն արկին
 Հանդերձ նախատաննաց, այնմ որոյ
 զգեստն է՝ լոյս փառաց իբրեւ զօթոց
 զինքեանմբ արկանձ, ի՞ ծուկն իջեալ կաւ
 տանկէ՛ ին զգլուխն եղեգանմբ հարկաւ
 նէին, պըսակ ի փշոց բոլորէ՛ ին ըզվաւշ
 մեղացըն բարձողի՛ն:

Սոսկալի՛ն քերովէ՛ից բառնայր ինւ
 քեանմբ ըզվայտ խաչին, մինչ ի տեղի
 գոզգոթային յորում եղեալ մանրին
 առաջին ետուն ըմպել գինի զմըռսեան,
 և կերակուր լեղեաւ խառնեալ, որով
 զպրտուրն գանուն ճաշան փոխեանց մեղ
 քաղցր և անորժան:

Վերնակա՞նքըն զանհաւրեան տեսին
 ըզտէ՛րն մերկացեան, եւ ըզհանդերձ
 սըն բաժանեան պստումն ճանին վիճակ
 արկեան, ըզճեռան և զոտսըն ծանկեցին
 ըստ յայտնապէս դաւթեան ձայնին,
 ընդ փայտ խաչին բեւեռեցին զմաւ
 տունսն որ գրեաց ի տախտակի՛ն:

Օրթի: Աւետարան Մատթէոսի իգ. 57:

Իսկ նոցա կալեալ, վերջ. 75. ելաց դառնապէս:

ՆԵՐՍԷՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ

Ձ.

Խզողն ես մարդոց կապանքին չար՝
 Որ կապուածին տեղ կապուեցար,
 Արձակէ զի՛ս ալ որ կամայ
 Մեղքի չըզթան կը կրեմ իմ վրայ.
 Դու, յանցաւոր մարդու մը տեղ,
 Դատապարտուած թէպէտ անմեղ՝
 Երբ հայրենի փառքով դու, Տէր,
 Ա՛հ, զիս անոնց հետ մի դատեր:

Պ.

Պատկառանքով հին այն մարդուն՝
 Որուն համար յուզուեցար Դուն՝
 Զընջէ ամօթն իմ լիւր մեղքիս՝
 Որ բովանդակ կը պատէ զիս.
 Չար ծառային ներեցիր Դու
 Ուժգին ապտակ քեզ զարնելու,
 Բայց տո՛ւր չարին հարուած մը մեծ,
 Ինչպէս որ զիս նա հարուածեց:

Զ.

Լուսաւոր ջահն՝ հին զատկական
 Առաւօտուն ուրբաթ օրուան՝
 Դատաւորին ելաւ գիւմաց,
 Մառան բեմին վրայ էր նըստած,
 Երբ Պիղատոս հարցուց, փոխան
 Տէրը չուզեց տալ պատասխան,
 Որ կատարուի գլորուածին պէս
 Թէ «անխօս մարդ մը եղայ ես»:

(Շարունակելի)

Ռ.

Զինուորներու գունդը անմիտ
 Նախատինքի հագցուց քղամիդ,
 Անտ՛ր որ լոյսը փառաղօծ
 Առած է վրան իբրեւ օթոց.
 Մաղրով ծունկի կուգան իր քով,
 Կը ծեծեն գլո՛ւխը եղէգով,
 Անտ՛ր դնելով պսակ փուշէ՝
 Որ մեղքի փո՛ւշը կը բուժէ:

Ս.

Ահաւոր Տէրն Բրովքէներուն
 Իր Խաչափայտն անձամբ հեռուն
 Տարաւ մինչեւ այն՝ Գողգոթան՝
 Աղամի վայրը բնակութեան,
 Հոն զըմբռնուած խմբեց գինին՝
 Զոր լեղիով կը խառնէին,
 Որով պըտղին համը լեղի՝
 Ըրաւ անուշ 'ւ ախորժելի:

Վ.

Վերնականներն զարհուրեցան,
 Երբ, մերկ էր Տէրն, և ցիրուցան
 Ըրած անոր հանդերձանին՝
 Վիճակ ձգեցին պատմուճանին,
 Երբ ձեռքն ու ոտքը ծակեցին
 Նըման Դաւթի գուշակածին,
 Երբ խաչի վրայ գամեցին վերն՝
 Տախտակին վրայ գլորող մատներն:

ԵՂԻՇԷ ԵՊՍ. ԴՈՒՐԵԱՆ